

EMINEM ETA HIRU GANBERROAK

Egun oso polit batean, beste edozein egun bezalakoa, Bergaran, Gipuzkoan, Euskal Herrian, parke batean zegoen Eminem. 12 urteko mutil beltza zen, Perutik etorritakoa, altu samarra bere adinerako. Bere patinete elektrikoarekin ibiltzen zen etengabe, aitzak oparitua baitzion, beste herri batean bizi baitzen familia, distantzia dezentekoa baina nahiko hurbila ere bai. Horregatik beti zekartzan patinetera berekin. Jendeak “Patineteman” deitzen zion txantxaz, beti Eminem eta bere patinete elektrikoa elkarrekin ikusten baitzituzten.

Egun hartan, beste behin ere, pozik zebilen kaletik patinetearekin bueltaka, lagunekin elkartu behar zuelarik. Baina orduan ikusi zituen hiru ganberro handi, beltzak, altuak. Afrikarrak ziren, eta parkean eta kalean jendea molestatzeko aritzen ziren sarri: oihu egiten, iraintzen, batzuetan zer bait lapurtzen ere bai. Eminem ez zen sekula horrelakoetan sartzen, baina egun hartan ezin izan zuen begiratu besterik egin. Ganberro batek neska bati poltsa kendu zion indarrez, eta besteek barre egiten zuten. Eminem flipatuta geratu zen, eta ez zuen pasatzen utzi. Orduan hasi zen bera ere berdina egiten: oihu egiten, iraintzen, aurre egiten.

Ganberroek ez zioten pasatzen utzi. Bat-batean, batek patada oso indartsu bat jo zion patineteari, eta patineta hanketatik atera zitzaion. Eminem lurrera erori zen, bihotza apurtuta bezala sentitzen zuela, bere objektu preziatuena hautsi zitzaiolako. Patineta pitzatuta zegoen, gupil bat okertuta, eta Eminem begiak bustita zituela zutitu zen.

Furia barruan piztu zitzaion. Hiru ganberroetara hurbildu zen, ukabilak estututa, baina une hartan ertzain bat agertu zen lasterka. Gertaera kontrolatu zuen: denak banatu zituen, ohartarazi zituen, eta ganberroak alde egin ziren mehatxuka. Eminem, berriz, patineta hautsia besoan hartuta, etxera joan zen isilik, negarrez ia.

****Hilabete eta gero...****

Hilabete pasata, Eminem ez zen bera izaten jarraitu. Lehen patinetearekin ibiltzen zen mutil alaia orain etxean gehiago geratzen zen, gelan sartuta, musika entzuten edo telefonoan bideoak ikusten. Aita ohartu zen aldatu egin zela, baina mutilak ez zuen askorik kontatu nahi izan. “Ez da ezer, aita” esaten zuen soilik.

Baina egun batean, Bergarako skate parke berrian, nonbait, lagun batzuk elkartu ziren eta Eminem ere gonbidatu zuten. Hasieran ez zen joan nahi izan, baina azkenean amore eman zuen. Bertan zegoela, distantziatik ikusi zituen berriz hiru ganberro haiek. Oraingoan beste jende batzuk ere bazituzten inguruan, eta parkean zeuden gazte asko molestatzen ari ziren berriz ere: patineteak hartu, jauziak oztopatu, irainak bota...

Eminem bihotza azkar joaten hasi zitzaion. Ez zen beldurra, haserrea baizik. Orduan gogoratu zen aitak hilabete lehenago esandako hitzak: "Batzaetan gauzak aldatzeko, lehenik zuk aldatu behar duzu zerbait zure baitan". Patineta hautsia oraindik ere gorde zuen etxean, baina aitak konpondu egin zion azkenean, eta orain berriz funtzionatzen zuen, nahiz eta marka batzuk eta pinturaren zati bat falta ziren.

Eminem patinetera igo zen, sakon arnasa hartu zuen eta zuzenean joan zen ganberroen aurrean. Ez zuen oihurik egin, ez zuen irainik bota. Soilik gelditu zen aurrean eta esan zuen, ahots sendoz baina lasai:

"Zuen jarrerak ez du hemen lekurik. Hau guztion parkea da. Edo aldatzen zarete edo alde egiten duzue. Bestela, guztiok batera egingo dugu aurre".

Ganberroek hasieran barre egin zuten, baina inguruan zeuden gazte askok Eminemi babesia eman zioten: batzuk patinetearekin hurbildu ziren, besteek telefonoak atera zituzten grabatzeko. ertzaintza ere deitu zuten aurretik hainbat lagunek, eta une hartan bi ertzain inguratu ziren.

Ganberro nagusiak begiratu zion Eminemi luzaro, eta azkenean esan zuen: "Zu txikia zara baina ausarta haiz... Agian ez gara hemen gehiago agertuko". Ez zen eskatu gabeko barkamena izan, baina alde egin zuten, isilik, beste inoiz ez bezala.

Egun hartatik aurrera, Eminem berriz ere "Patineteman" bihurtu zen, baina oraingoan ez soilik patineteagatik. Jendeak errespetatzen zuen, ez soilik bere trikimailuengatik, baizik eta ausardiagatik, hitz egiteko moduagatik. Parkea berriz ere lasai eta dibertigarri bihurtu zen. Eminemek bere patinetea konpondua zuen, baina batez ere bere burua konpondu zuen: ez zela beldur izan behar, ez zela isilik egon behar injustizien aurrean.

Hilabete batzuk geroago, parkean mural bat egin zuten gazteek: patinete elektriko bat eta hitz handi batzuk: "Ez zaitez isilik egon. Zure ahotsa indartsua da". Eta muralaren azpian, txiki-txiki idatzita: "Eskerrik asko, Patineteman".

Eminem murla ikustean irribarretsu jarri zen. Patinetera igo zen, azeleragailua sakatu zuen eta jauzi handi bat egin zuen airean, denek txaloka. Orain bai, benetan libre sentitzen zen.